

LBRIS

We know
books

Andy Shepherd

BĂIATUL
CARE CREȘTEA
DRAGONI

Ilustrat de Sara Ogilvie

Traducere de
Parmena Zirină

Editura Univers

Cuprins

1. Bătălia Iederei 5
2. Afurisita de ruladă cu gem 14
3. Este o pasăre? Este un avion?
Este un Super-Vierme? 23
4. ESTE UN DRAGON! 31
5. Spectacolul Tomtom și Jerry 37
6. Blobalob și piureul ei de banane 45
7. Gogoși și plăcintă cu fructele dragonului 52
8. Acesta e Grim 59
9. Patrula de curățat caca, peștișorii de aur
și o țestoasă ninja 67
10. De ce să nu ții niciodată caca de dragon
în rucsac 73
11. Liniște, vă rog – nu strigați 83
12. Un cadou pentru Liam 89
13. Melci și supereroi 95
14. Petrecere cu cereale crocante sfărâmate 104

15. Bingo!	112
16. Proiectul despre liliaci	119
17. Bombe puturoase	125
18. Ochii iscoditori!	132
19. Surpriza din cafea	138
20. Ideea cea strălucită	145
21. Lunga așteptare	152
22. Operațiunea Deschiderea fructelor	156
23. Atacul frunzei ucigașe	163
24. Să fie dragoni!	171
25. Supremul maestru al dragonilor	177
26. Săracul Bubu!	184
27. Verze în flăcări	193
Mulțumiri	208

Când mă întreabă oamenii ce creștem noi în grădina bunicului, se așteaptă să le răspund: castraveți, roșii sau fasole înaltă. Nu cred că se așteaptă ca răspunsul să fie „dragoni“. Dar acesta este adevărul. Noi creștem dragoni. Și un lucru vă pot spune sigur – ne dau o bătaie de cap mult mai mare decât castraveții.

Lucruri pe care castraveții nu le fac:

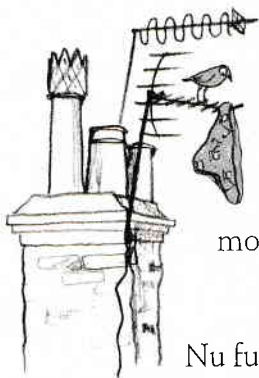
Nu fac caca în terciul de ovăz al tatii.

Nu-ți pârlesc sprâncenele.

Nu-și fac un cuib confortabil
din rețetele mamei, rânduite
în ordine alfabetică.

Nu îți atârână chiloții (cei care
te fac de rușine, pentru că au un
model cu excavatoare) de antena TV.

Nu fugăresc pisica.

Nu aruncă verze după pisică.

LBRIS

We know
books

Nu încearcă să călărească
pisica de parcă ar fi un taur.

Nu te trezesc la 4 dimineața,
zgâriindu-te pe frunte cu
gheare ascuțite ca niște
lame de bărbierit.

Nu îți dau foc la periuța de
dinți CÂT ÎNCĂ ESTE
ÎN GURA TA.

Bineînțeles, nici nu au solzi care se zbârlesc și stră-
lucesc precum lumina soarelui pe apa mării. Și nici nu
au ochi lucioși cu care îți pot vedea până în inimă. Și nici
nu se pot așeza pe umărul tău, cu coada încolăcită în
jurul gâtului tău, încălzindu-l, cu respirația lor fierbinte
suflându-ți în ureche.

Nu, nu te poți aștepta la niciunul dintre aceste lucruri din partea unui castravete. Sau, mă rog, din partea castraveților pe care i-am întâlnit eu. Poate dacă ar fi un castravete mutant, radioactiv, venit din spațiu, dar sigur nu unul din soiul comun din grădina voastră. Iar dragonii? Ei, asta deja este cu totul altă poveste.

Deci, cine vrea să crească dragoni? O întrebare stupidă, nu-i așa? Vorbesc serios, cine întreg la minte ar spune nu? Nu eu, asta e sigur. Și nici voi, după cum se vede.

Dar *dacă* vreți să creșteți dragoni, trebuie să știți la ce să vă așteptați. Desigur, sunt înflăcărați, fantastici și uimitori, dar dragonii nu sunt doar o distracție și o joacă. Chiar deloc. Și nu vorbesc doar despre foc și despre caca inflamabil. O, nu! De aceea, dragii mei *desperados* căutători de dragoni, scriu toate acestea pentru ca măcar să aveți idee în ce vă băgați. Deoarece, credeți-mă, trebuie să fiți tot timpul *cu ochii în patru*.

1

Bătălia Iederei

Totul a început aproximativ acum un an. Și a fost vina bunicului. Mă rog, a lui și a tartei cu gem. Tocmai ce îmi lingeam degetele după ultima bucățică, când a zis:

- Ar trebui să ni le cultivăm singuri, Baghețică.
- Tartele cu gem? am întrebat eu.
- Tufele de zmeură, a rânjit el. Atunci am putea să ne facem singuri gemul pentru tartele Nanei. Și am putea să le amestecăm. Căpșuni și mure, agrișe și zmeură – gândește-te la posibilități. *Deeeeeliciooos!*

În capul meu era o imagine drăguță, o tartă cu gem mare de tot, cu diferite secțiuni pe culori, exact ca o pizza cu de toate.

– Chiar mai multe, a continuat bunicul, înainte să mă afund și mai tare în visul meu cu gemuri. Ridichi, fasole, ceapă, conopidă... Ce vrei tu, le putem cultiva singuri.

Dintr-odată nu mai eram așa de sigur că era o idee bună. Gem de căpșuni și conopidă? Bleah! Oricum trebuia deja să mă descurc cu destule fructe și legume, pentru că mama îmi servea cinci porții pe zi. Chiar îmi strecura fructe uscate în clătitele deja perfecte – credea că nu observ!

Dar bunicul nu era genul care să renunțe la o idee odată ce i se cuibărise în minte. Așa că sâmbătă dimineața eram în fundul grădinii, în noroi până la urechi, săpând în ceea ce mie mi se părea o monstruozitate de junglă. De fapt, începusem să realizez de ce mama îmi oferise provizii pentru *excursia mea în Amazon*. Fără urzici

și măracini, grădina bunicilor era probabil încă pe atâta de mare și se întindea până la câmpul din spatele ei.

– Am vrut să mă ocup de ea încă de când ne-am mutat, a spus bunicul trăgându-și răsufierea, dar de fiecare dată a apărut câte ceva și părea că nu găsesc nicio dată timp pentru asta.

M-am oprit din săpat și am râcâit cu cazmaua o brazdă de noroi. Știu că nu aveți nicio idee despre ce vorbea, dar eu știam. Știam exact la ce se referea când spunea *câte ceva*.

– Îmi pare rău, am bâiguit, deoarece chiar îmi părea rău.

El și-a sprijinit brațele de cazma și s-a aplecat către mine. Acum, trebuie să știți ceva despre bunicul – strălucește. Poate că sună ciudat, dar așa este. E o vorbă, *să ai o lucire în ochi*, ceea ce înseamnă să strălucești de plăcere. Ei, bunicul meu avea cea mai mare strălucire pe care o văzusem la cineva vreodată. Și, exact atunci, și-a îndreptat acea strălucire către mine, până i-am simțit

căldura inundându-mi tot corpul. Era ca și cum aș fi stat în fața focului care coace cele mai bune bezele.

– Așa, Baghețică, de câte ori ți-am spus? Care e treaba cu familiile?

Am zâmbit.

– Sunt unite și membrii ei țin unii la alții.

– Exact, a rânjit el. Și le plac tarteles cu gem. Acum treci la săpat.

Și așa am făcut. Cel mai greu de scos era o plantă pe care bunicul o numea iederă – se încolăcise peste tot, se încleștase de rădăcini, mlădițe și arbuști ca să supraviețuiască. În curând eram într-un concurs de tras sfoara: băiat versus plantă. Și, un moment, chiar a părut că ar câștiga conducătorul suprem al iederei rele. Dar am săpat. Și am răzuit. Și am tras. Și am ridicat. Până când tot ce a rămas a fost un petic de pământ... și planta cea

mai ciudată pe care o văzusem eu vreodată. Era mai înaltă decât mine, iar brațele mele pline de bășici ar fi putut să o cuprindă doar pe jumătate din cauza brațelor ei de cactus, lungi și verzi, care atârnavau.

– Arată precum un mop uriaș întors cu susu-n jos, a declarat bunicul. Dar și verde și țepos și noduros, de asemenea.

În mod bizar, nu era departe de adevăr. Din câteva brațe de cactus răsăriseră curpeni de un galben și portocaliu aprins, ca și cum ar fi fost flăcări. Și fiecare dintre acestea avea un fruct. Unele erau mari și roșii și păreau gata să se desfacă, altele erau mici și verzi și păreau tinere. Dar toate aveau frunze ciudate, țepoase, asemănătoare cu ananasul. Erau total diferite de ce văzusem acasă în fructiera noastră. M-am întins să le ating. Observasem că unul dintre fructele mai mici era deja roșu, dar curpenul de care era prins era împins în jos de greutatea altor fructe mai mari, care atârnavau deasupra. L-am ridicat cu atenție și l-am mutat într-o parte, ca să-i